

Publicerad 2006-11-26 19:10 av Lonley star

en inblick i min barndom

Kaos

Måndag 00:55

Var det mitt fel?

Mitt förnuftiga jag säger nej, en liten flicka kan inte hjälpa att någon dör... men den lilla 6-åriga skrämnda, osäkra flickan inom mig tvekar fortfarande... tänker att om jag bara hjälpt till mer, varit tystare, tagit mindre plats... då kanske, ja då hade nog allt varit annorlunda... då hade du levt, och alla hade varit glada... ingen ledsen som tiden precis efter, då alla bara grät, jag svek för jag kunde inte trösta eller bli tröstad... vad hade hänt om, om jag uppfört mig bättre, om de inte var mitt fel? Vem bar då ansvaret? Ansvaret att ställa allt till rätta? Du som skulle vara stark, bara grät, ett barn ska inte behöva uppleva det... det gör ont i mig... vill aldrig mer göra dig besviken, aldrig mer se dig ledsen... men det är så svårt, kraven för höga och muren mellan oss bara växer... du kommer aldrig att förstå, varför jag måste göra mig illa... hur patetisk och äcklig jag känner mig, att jag aldrig räcker till... aldrig kan göra så att alla blir nöjda... jag räcker bara inte till!

01:28

Jag vill inte, jag har lovat sluta... idag ska jag inte göra det... men hur blir nästa gång jag låter bli och nästa igen... tillslut kommer bakslaget, vad händer då? Kan jag behärska mig? Kommer det gå för långt bli för djupt? Jag lovade en ängel att försöka sluta... hon har själv gjort det, men brottas med värre problem än jag... så vem är jag att tynga henne med mina problem?

02:56

Jag vill inte tänka på det, men jag kan inte låta bli... för varje år som gått har det blivit allt svårare att hitta din doft, den rätta doften din lukt... så som bara du luktade... att minnas hur du såg ut, hur du var som människa... snart kommer mina minnen bara vara minnen av minnen å sen då?? Vad kommer att hända då?

Jag minns fortfarande Dagen du dog, några dagar innan (eller var det veckor?!) hade du fått åka med ambulansen in till sjukhuset... (jag minns det, hur ambulansmännen burit ner dig för trappan sittandes på en stol, med den gula äckliga ambulansfilten om dig, jag visste redan då, att inget skulle bli som förut...) morgonen hade vart som vanligt, hade blivit väckt tidigt, för pappa skulle jobba, Jonas till skolan å jag till Ann och sen till lekis... fast allt kändes så fel på något sätt... jag gick undan, gjorde ett armband till mamma, vi skulle dit idag... armbandet var gult, oranget och lite glittrigt, jag hade tvinnat det själv... vid tio tiden ringde någon till fröknarna, min faster skulle komma å hämta mig efter lekis för att köra mig till uddevalla... jag fick hjälp att packa in armbandet i julklapps papper som blivit över sen julas... sen väl där på sjukhuset, alla var redan där, pappa, Jonas, alla mostrarna... och du låg där, precis som om du sov... jag minns inte vem som sa de, att mamma sov nu, hade inte ont längre... jag kommer ihåg att Evy tog min hand å gick med mig bort till sängen, vi öppnade paketet och hon knöt armbandet runt mammas smala bleka handled... sen minns jag inte så mycket mer, Jonas börjar skrika och sen blev allt kaos...

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Lonley star med Poeter.se id #12427 innehar upphovsrätten